

الجزایر پس از دوران «حمام خون»

در الجزایر هنوز ماهانه ۲۰۰ نفر کشته می‌شوند و تغییرات رادیکال ۱۸ ماه گذشته در این کشور نتوانسته است چهره بین‌المللی آن را متحول کند. امروز دیگر احساس جهانیان درباره حوادث الجزایر این نیست که یک رژیم میلیتاریست (۱) در حال جنگ با مخالفان اسلام‌گرای شورشی است، بلکه از نظر آنان الجزایر کشوری است که برای ورود به آینده باید یک دهه آکنه از خونریزی را - که طی آن یکصد هزار نفر جان خود را از دست داده‌اند - ترمیم کند و یا احیاناً به بوته فراموشی سپارد که عملی است نه چندان سهل. معمار اصلی چهره جدید الجزایر - عبدالعزیز بوتفلیقه - دیپلماتی است که از سوی نظامیان در سال ۱۹۹۹ به ریاست جمهوری منصوب شد. بوتفلیقه در نخستین اقدام برای آشتی با نهضت‌های اسلامی در عفوی عمومی به ۵ هزار و ۵۰۰ رزمنده که حاضر به زمین‌گذاشتن سلاح شده بودند، تأمین داد. پایتخت‌های غربی، ناتوان و یا بی‌میل نسبت به هر اقدامی در الجزایر، از این حرکت بوتفلیقه نفسی به راحتی کشیدند و آن را مقدمه‌ای برای پایان دادن به خشونت‌های الجزایر تلقی و توصیف کردند. غرب باتقدیر از بوتفلیقه از اقدام او که می‌توانست الجزایر را از انزوایی که از سال ۱۹۹۲ در آن فرو رفته بود، خارج سازد، استقبال گسترده کرد. در آن سال، ژنرال‌های الجزایری از به قدرت رسیدن احزاب اسلامی که در انتخابات پیروز شده بودند، جلوگیری به عمل آوردند و کشور را به دورانی از خشونت‌های خونین فرو بردند. در آن سال، سازمان حقوق بشر و عفو بین‌الملل چشم بر این ماجرا فرو بست؛ ولی امروز

که عملی ساختنش بس سخت و به قولی محال است و مأمورانی که به این کار گمارده می‌شوند، وظیفه‌ای بسیار شاق در پیش خواهند داشت. مقامات مورد حمایت الجزایر از آغاز کار، سیاست‌هایی در پیش گرفتند که توحش آنها را در روبه‌روی با مخالفان رژیم توجیه و تضمین می‌کرد و در هیچ موردی اعمال آنها مورد بازخواست حامیان ارتشی آنها قرار نمی‌گرفت و بنابراین شناختن آنها به عنوان مسئولان خشونت‌ها، تقریباً غیرممکن است.

عفو بین‌الملل درباره مفقودشدگان حوادث الجزایر می‌گوید که حداقل ۴ هزار مورد وجود دارد که کسانی که از سوی نیروهای امنیتی دستگیر شده‌اند، دیگر هرگز دیده نشده‌اند. از ۲ سال

به سخن آمده است. ماه گذشته عفو بین‌الملل از الجزایری‌ها خواست که به اعلام عفو عمومی بوتفلیقه پاسخ مثبت دهند، زیرا او وعده داده است که از این پس هیچ کس به دلیل مخالفتش با رژیم مجازات نخواهد شد. در گزارش عفو بین‌الملل آمده است حکومت‌های قبلی با خشودگی عمومی، در اوج خشونت نیروهای امنیتی مخالفت کردند. از این گذشته، آنها از تحقیقات گسترده درباره هزاران کشته، قتل عام‌ها، ناپدیدشدگان و آوارگان دو طرف درگیر در خشونت‌ها خودداری می‌کردند. عفو بین‌الملل از مقامات الجزایری خواسته است تا تحقیقاتی درباره خشونت‌های گذشته و جاری آغاز کنند و مسئولان این فجایع را به پای میز محاکمه بکشانند. این درخواستی است

می‌شد؛ ولی هیچ یک از سربازان حاضر در منطقه، کوچک‌ترین اقدامی برای کمک به قربانیان نمی‌کرد. پس از پایان کشتار، مشاهده شد که حتی یک گلوله به قربانیان شلیک نشده است و همه آنها با بریدن گلویشان قتل عام شده‌اند.

چنانچه گفته‌های نصرالله صحت داشته باشد، به نظر می‌رسد تعدادی از قتل‌عام‌ها نتیجه جنگ قدرتی بوده که در میان جناح‌های مختلف حاکمان نظامی الجزایر در جریان بوده است. بسیاری از کارشناسان مسائل الجزایر به وجود چنین جنگ قدرتی اعتقاد دارند؛ ولی می‌گویند حقایق کامل مربوط به آن، همچنان در پرده ابهام است و تا روشن شدن همه حقایق نمی‌توان درباره آن اظهار نظر قطعی کرد.

اطلاعات چندانی درباره تشکیلات و طرز عمل پلیس مخفی الجزایر - که کنترل کشور را در دست دارد - موجود نیست. اخیراً گروهی از افسران اطلاعاتی الجزایری که از کشور گریخته‌اند و بر خود نام نهضت افسران الجزایر آزاد را گذاشته‌اند، در یک سایت اینترنتی به افشاکاری نحوه فعالیت و جنایات پلیس مخفی الجزایر اقدام کرده‌اند. آنها در این اقدام پرده از بسیاری از سوءقصد، دزدی‌ها و فساد طبقه حاکم برداشته‌اند. با آنکه نمی‌توان همه ادعاهای آنها را باور داشت؛ ولی تصویری که آنها از الجزایر و فجایعی که در آن اتفاق افتاده، می‌دهند، تا حدودی با چهره واقعی این کشور منطبق است.

مأخذ: مجله اکونومیست ۱۱ نوامبر ۲۰۰۰ برگردان از بخش ترجمه «گزارش»

۱- شیوه حکومتی که به توسعه قدرت نظامی برای اداره کشور یا تسلط بر کشورهای دیگر اولویت می‌دهد.

بالحنی محترمانه می‌گویند که مقامات الجزایری به سئوالات جدی آنها درباره بی‌توجهی به حمایت از جان غیرنظامیان در آن سالها پاسخی نمی‌دهند. بسیاری از قتل‌عام‌های بزرگ در نزدیکی پایتخت و در نزدیکی پادگان‌های ارتش اتفاق افتاده، با این حال، هیچ یک از افراد ارتش به کمک قربانیان این قتل‌عام‌ها نشتافته است.

یوسف نصرالله، پیشه‌ور خرده‌پایی که از

شناسائی و محکوم کردن

مسئولان قتل یکصد

هزار الجزایری امری است

غیر ممکن

قتل عام «بنت‌الها» که در یکی از شب‌های ماه سپتامبر ۱۹۹۷ رگ گردن ۴ صد نفر از اهالی آن بریده شد جان سالم به در برده است، اخیراً خاطرات باورنکردنی خود را درباره این کشتار در پاریس منتشر کرده است. نصرالله - که با حرکت‌های اسلامی الجزایر میانه‌ای ندارد - در این خاطرات می‌نویسد: «گروه ویژه‌ای وابسته به نیروهای امنیتی مسئول قتل عام شهر کوچک «بنت‌الها» در حومه الجزیره است.»

نصرالله، مانند سایر نجات‌یافتگان از قتل‌عام‌هایی که در شب کشتار، نیروهای ارتش در منطقه حاضر بودند و راه‌هایی را که به صحنه کشتار ختم می‌شد می‌بستند و از کمک همسایگان به قربانیان کشتار جلوگیری می‌کردند. در تمام مدت کشتار هلی‌کوپتری بر فراز صحنه قتل‌عام در پرواز بود. مدت پنج ساعت ناله‌ها، فریادها و ضجه‌های قربانیان در اطراف شهرک شنیده

قتل، مقامات الجزایری حاضر به پذیرفتن شکایات خانواده‌های مفقودشدگان شده‌اند؛ ولی از آن موقع تا حال، حتی یک نفر از آنها پیدا نشده است. درباره‌ی موارد به خانواده‌های مفقودشدگان گفته شده که آنها به وسیله تروریست‌ها ربوده شده‌اند و یا آنکه آنها خود تروریست بوده‌اند و در درگیری با نیروهای امنیتی کشته شده‌اند؛ با این حال، آنها هیچ نشان و اثری برای اثبات ادعای خود ارائه نمی‌دهند و هرگز هم اتفاق نیفتاده که جسد شخصی را به خانواده‌اش تحویل دهند.

وکلی در شهر الجزیره - که پرونده ۲۰۰ تن از مفقودشدگان را تحت بررسی دارد - می‌گوید حتی در مورد یک پرونده هم به نتیجه‌ای نرسیده است. وی معتقد است که کلیه مفقودشدگان کشته شده‌اند. خواهرزاده آقای بوتفلیقه - رئیس جمهور - نیز در میان مفقودشدگان است. مادران مفقودشدگان، هر چهارشنبه در الجزیره دست به تظاهرات می‌زنند و خواهان روشن شدن سرنوشت فرزندان خود هستند. آقای بوتفلیقه از آنها و از جمله از خواهر خود خواسته است دست از سماجت بردارند.

در گزارش عفو بین‌الملل آمده است که در میان مقامات الجزایر تمایلی به افشاشدن حقایق مربوط به سالهای خشونت دیده نمی‌شود و آنها حاضر به دادن اطلاعاتی در زمینه‌های امنیتی به هیچ منبعی نیستند، هیچ چیز را مورد تأیید قرار نمی‌دهد، هیچ سؤالی را پاسخگو نمی‌باشند، کمتر اقدام به دادن اعلامیه‌های رسمی می‌کنند و به ندرت حاضر به دادن آمار و ارقام می‌شوند. حتی کشتارهای گسترده و بی‌رحمانه سالهای ۱۹۹۷ و ۱۹۹۸ - که در آن صدها الجزایری در یورش‌های شبانه قتل عام شدند - در هاله‌ای از فراموشی فرورفته است. در آن سالها به درخواست عفو بین‌الملل در مورد انجام تحقیقاتی درباره این کشتارها هیچ پاسخی از سوی مقامات الجزایری داده نشد. عفو بین‌الملل

سایر محصولات:
زونکن آرشیو
جدول
مجموعه
حسابداری
حقوق و دستمزد

فقط
یک
زونکن

صدها
زونکن
نه!

کارآمدترین نرم افزار قابل استفاده در وزارتخانه‌ها، مراکز اطلاعات اسناد، سازمانها و شرکتهای دولتی و خصوصی جهت بایگانی تصویری اسناد و انجام کلیه امور دبیرخانه

قابل اتصال به دو نرم افزار: **پیگیری و نامه رسان**
جهت پیگیری مکاتبات و مدیریت ارجاعات کاربران

شرکت فرامطلق (سهامی خاص) تهران ۱۴۳۲۸، خیابان ولی عصر، مقابل پارک ساعی شماره ۱۰۵/۶، برج نگین ساعی، واحد ۲۰۸ تلفن: ۰۲۰-۸۷۱۴۷۰۴-۷، دورنگار: ۰۷-۸۷۱۴۷۰۷